

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Καλῶς την τή σαρακοστή με γέλοια, με τραγούδια.

.

Ἐψαλε λεπτή, ἐπέρρινος φωνή, τῆς ὁποίας τὸ ἴσον ἐκράτει τὸ θορυβῶδες τοῦ σημερινοῦ Ἀθηναίου κύμβαλον, καὶ ἤνοιξεν ὀρμητικῶς τοῦ Ἀβδηρίτου ἡ θύρα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος ὠνειρεύετο, ὅτι εὕρισκετο μεταξὺ τῶν πάλαι συμπολιτῶν του, πανηγυρίζων τὰ Διονύσια, καὶ ἔχων ἐνώπιον αὐτοῦ ὑπουργοὺς, βουλευτάς, γερουσιαστάς καὶ δεσποίνας, οὐχὶ θελκτικωτέρας τῶν σημερινῶν τοῖς ἔψαλε τῶ ἐξ ἀμάξης, καὶ τὰ χεῖλη του ὑπέσκαζον τὸ μειδίαμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἔξυπνος ἔχει, χάριν εἰς τοὺς σημερινοὺς ἀπογόνους των.

Τοῦ Ἀβδηρίτου τὸ ὄμμα ἠνεώχθη καὶ εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα, εἶδεν τὸν πανηρόν του αἰχμάλωτον, ὅστις μὲ κισσὸν ἐστεμμένος καὶ μὲ βλέμμα ἡμίσβεστον ἐπανελάμβανε μὲ Βάκχου κατάνυξιν.

Καλῶς την τή σαρακοστή

Εὐπνα π' ἀνάθεμά σε,

Καὶ μὴν πολυκοιμάσαι.

— Ὑπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ! τί χαράεις! τί τραγούδια πρῶτ', πρῶτ'! οὐδ' ἡ καθαρὴ δευτέρα δὲν ἠμπόρεσε νὰ σὲ καθάρισῃ;

— Ὡ! δέσποτα, λησμονεῖς, καθὼς βλέπω, ὅτι οἱ δαίμονες δὲν εἶναι, οὐδὲ ὑπουργοὶ ἀμαρτωλοὶ, οὐδὲ βουλευταὶ κολασμένοι, οὐδὲ Ἀβδηρίται ἀκόλαστοι, διὰ νὰ καθάρισωσιν, ὡς ἐκεῖνοι, τῆς ἀποκρέω τὰ παραπτώματα μὲ τὴν νηστείαν τοῦ ἐγκληματικοῦ κρέατος καὶ τὴν ἐξακολούθησιν τῶν ἀθώων ἀμαρτιῶν των.

— Καὶ λοιπὸν;

— Καὶ λοιπὸν ἐγερθῆτε, παρακαλῶ, διότι δὲν δύνασθε, νομίζω, νὰ ἀρνηθῆτε, ὅτι ἡ ἔντιμος φιλία μου σᾶς καθιστᾷ ὅπωςδὴποτε ἔνοχον ἐσχάτης προδοσίας ἀπέναντι

— Τῶν κρινολίνων, βεβαίως, τῆς κομψοτάτης ἐργολαβίας, καὶ τῆς σειρῆνος πολιτικῆς! Ὡ, ἔχεις δίκαιον! ἐλησμόνησα, ὅτι εἶμαι ἔνοχος εἰς τὰ σπουδαῖα αὐτὰ ἀμαρτήματα, μολονότι, διὰ τὴν κυρίαν πολιτικὴν, καθόλου δὲν μὲ τύπτει ἡ συνείδησις, ἂν μάλιστα τύχη νὰ

κριθῶμεν ἡμέραν τινι μετ' αὐτῆς, τῶν ἁμαρτιῶν τῆς ὁπάκης θὰ ᾔηται πολὺ βαρύτερος ἀπὸ τοῦ ἰδιώτου τὴν σάκκον.

— Ὡ, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, καθόσον καὶ αὐτὴ ἡ πολιτικὴ θὰ ᾔηται ἐντός. — Πλὴν δὲν μὲ λέγεις, τί μᾶς μέλλει δι' αὐτά; εἶπε, τὸ πνεῦμα μορφάζον, καὶ ἤρχισε νὰ κρούῃ εὐθύμως τὸ κύμβαλόν του. — Ἐλα, μὴ βραδύνῃς, ἐνδύσου καὶ ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ ἐπίγειον καθαρτήριο, διὰ νὰ ἴδωμεν τίνες καθαρίζονται τελοσπάντων εἰς τῆς στείρας Καλλιῤῥόης τὰ ῥεῖθρα.

Ἰγρὰ καὶ θολὴ ἀτμοσφαῖρα, ἀποκρύπτει τὸ γλυκὺ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ μας, καὶ ὁ ἐρωτικὸς ἥλιος δὲν χρυσώνει μὲ μίαν ἀκτῖνα τὴν ἐστιλβωμένην κόμην τῶν ἐλληνίδων τοῦ ἐρωμένων, ἀλλὰ δακρύει κεκαλυμμένος ἀπὸ ζηλότυπα νέφη, καὶ ἡ καταπίπτουσα ἤδη λεπτὴ βροχὴ, εἶναι τοῦ Φοίβου τὰ δάκρυα. Ἡμέρα σύννου καὶ ἀπὸ μελανὰ νέφη κεκαλυμμένη, ὁμοιάζει τὴν καλογραίαν τεσσαρακοστὴν, ἥτις αὖστηρ καὶ ἀδυσώπητος, ἔρχεται νὰ καταστρέψῃ τὴν κραιπάλην τῶν συμποσίων, νὰ ἐπιβάλλῃ σιγὴν εἰς τῶν ὀργίων τὰς φωνασκίας, καὶ νὰ πατήσῃ τὸ ἀσπῆρον πτώμα τῆς ἀποκρέω, τῆς ὁποίας οἱ παράφοροι θυσῶται, ματαίως πάσχουν νὰ παρατείνωσι τὴν ζωὴν μίαν εἰσέτι ὥραν, μίαν εἰσέτι στιγμὴν, ἀφινόμενοι εἰς ἀσεβῆ εὐθυμίαν, ἐνῶ τῆς ἐκκλησίας ὁ κώδων προσκαλεῖ εἰς σύννοιαν τὸν πιστόν.

Ὁ Ἀβδηρίτης μετὰ θλίψεως ἐθεώρει τὴν ἐνώπιόν του ἀνοιγομένην . . . σκηνὴν, ἐνῶ τὸ τρισέγγονον τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου, ἔλεγεν εἰς ἓν τοῦ μειδίαμα σκωπτικόν, εἰς ὃ κατεφαίνετο ἡ ἐνδόμυχος χαιρεκακία του.

— Ἐ, πῶς σοῦ φαίνεται, Δέσποτα, ἡ χριστιανικὴ αὐτὴ ἑορτὴ; δὲν εἶναι θελκτικωτέρα τῆς τυρινῆς Κυριακῆς; ἐγὼ τὴν προτιμῶ, καὶ ἀπὸ τὸν χορὸν τὸν ὅποιον στήνουν οἱ κολασμένοι.

Δός με, δός με τὴν ἄδειαν ν' ἀναμιχθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸν κύκλον ἐκείνον τῶν χορευτῶν, καὶ δίδων τῆς οὐρᾶς μου τὴν ἄκραν, ἀντὶ μανδυλίου, εἰς τὴν σεμνότυπον ἐκείνην μελαγχρινὴν, νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ χορεύσω τὸν ἀφελῆ σου τὸν μετ' αὐτῆς, καὶ κόπτων αὐτὸν, νὰ εὔρεθῶ ἀπέναντι τοῦ βρακοφόρου, διὰ νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ χορεύσω καὶ μαζὶ τοῦ τὸν χαρίεντα καὶ πλήρη εἰκόνων καρσιλαμαῖ· διότι μὲ θέλγει τοῦ πηλλ'καριοῦ ἡ γραφικὴ ἐνδυμασία, καὶ μοῦ πέρνουν τὸν νοῦν τῆς μελαγχρινῆς ἐκείνης αἰ ἡδυπαθεῖς συστροφαί.

Ἄφες, ὦ, ἄφες με, Δέσποτα, νὰ καθίσω εἰς τὴν πατριαρχικὴν ἐκείνην τράπεζαν, τῆς ὁποίας τὸν κύκλον μορφόνουν καὶ κεκρύφαλοι ὑπερμεγέθεις, καὶ ἀλύγιστα φέσια, καὶ ἡμιζύργοι κρόταφοι, καὶ ἀξιοπρεπέστατοι εὐρωπαῖκοι πῖλοι· ἄφες με εἰς τὴν ἐρεθιστικὴν ὁσμὴν ἐνὸς τρυφεροῦ πράσσου νὰ πῶ μίαν, μὲ πατριάρχου βάκχου κατάνυξιν, συντρέβον ἓν ποτήριον εἰς τὸ πείσμα τῆς σκελετώδους τεσσαρακοστῆς σας.

Ἄς πηδῇσω τοῦλάχιστον εἰς τὴν αὐτόχθονα ἐκείνην ὀρχήστραν, ἥτις κατενθουσιᾷ τὴν φιλόμωσον ἐκείνην χορείαν, καὶ ἄς ἐνώσω τὴν

γλυκεῖν φωνήν μου, με τῶν διπόδων τούτων τὴν μελωδίαν, τὰ ὅποια νομίζεις, ὅτι συνηθορίσθησαν ἀπέναντι τοῦ κοιμητηρίου, διὰ νὰ ἀποσπάσουν, ὡς ἄλλοι Ὀρφεῖς, ἀπὸ τοῦ χάρου τοὺς ἄνυχας, τὰς κοιμωμένους τῶν Εὐρυδίκας. Λοιπὸν, θὰ με δώσης τὴν ἄδειαν νὰ χορεύσω, νὰ ψάλλω, καὶ νὰ πηδήσω μαζὶ τῶν; εἶπε καὶ ἀναμένων τοῦ Ἀδριάντου τὴν συγκατάθεσιν, μόλις οἱ ἄνυχές του ἤγγιζον τὴν γῆν.

— Μὴν κινηθῆς, Δαιμόνιον, διότι ματαίως ἢ καθαρά του μορφῇ, θὰ γίνῃ καθρέπτῃς τῆς καθαρᾶς τῶν Δευτέρας. ¶ . ¶

— Δὲν κινουμαι λοιπὸν, καταλαμβάνω τὴν ζηλοτυπίαν σου. Πλὴν ὄχι! δὲν θὰ με ἐμπιδήσῃς καὶ νὰ ἐντροφήσω εἰς τὴν θέαν των.

Ἰδὲ, ἰδὲ ἐκεῖνον ἐκεῖ, τὸν μόλις κραυγόμενον εἰς τοὺς πόδας του νάνον· ἰδὲ μετὰ πόσης ἐμδριθείας ἀναμετρεῖ τὸ ἀνάστημά του, μετὰ τὸ κολοσσαῖον ὕψος μιᾶς στήλης τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, καὶ ἐνῶ τὴν ἀπειλεῖ μετὰ τὸν γρόνθον του, χάνει τὴν ἰσοσταθμίαν καὶ πίπτει.

Ὡ, τὸν ἄστειον τὸν ἄλλον! ἐνῶ με χαλαρὸν βῆμα προσκρούει οἰνοβαρῆς κατὰ τῆς ἄλλης στήλης, ἀπομακρύνεται ζητῶν συγγνώμην ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἰστάμενος πρὸ μιᾶς ἀμάξης πλήρους ὠραίου κόσμου συστρέφει τὸν σπανότροχα μύστακά του ἐρωτικῶς. Εἶναι ὁ Ἄδωνις, ὁ Νάρκισσος εἰς κραποκατάνυξιν.

— Ἐδῶ εἵμαστε καὶ ἐμεῖς! μῶλο τὸ θάρρος ὁμῶς κρᾶζει, καὶ ζητεῖ νὰ εἰσπηδήσῃ ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἥτις φεύγονσα, τὸν ἀφίνει νὰ φιλῇ τὸ ἔδαφος τῶν καθαριζομένων μετὰ τὴν ἐπιφώνητιν — Ἄ! διαβόλου μασκαράδες!

Ἰδὲ, ἰδὲ προπάντων ἐκεῖνον, Δέσποτα, ὅστις με κόμην φιλαρέσκως ἐστιλβωμένην, με ὑελίον χρυσόδετον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ με μειδιάμα γλευστικὸν εἰς τὰ χεῖλη, πῶς περιδλέπει ὡς ἄλλης σφαίρας ὄν, τοὺς ὑπ' αὐτὸν διασκεδάζοντας μῆρυκας — ὁ Διάβολος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν μου (ἤθελα νὰ εἰπῶ ὁ ἄγγελος) ἐὰν δὲν ᾔναι φαναριωτάκι. Τὰ εὐλογημένα αὐτὰ προϊόντα μοσχοβολοῦν μακρόθεν τὸ εἶδος των. Φέρει ἐπὶ τὰ παιδικὰ στήθη τοῦ σταυροῦ τοῦ σωτῆρος, καὶ βλέπων κατὰ μέρος ἀγωνίστην τινα ῥακενδύτην—Δότε με τὴν φωτιά σας, τὸν λέγει χλευαστικῶς, πυργόνον πρὸ αὐτοῦ τὸ στήθος του.

Ὁ γηραλέος ἀγωνιστὴς προσέβλεψεν αὐτὸν ἡρέμα, καὶ σύνεφον προχύνων καπνοῦ ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἔκεν— Δότε με νὰ πῶ εἰς μνήμην τοῦ Καραϊσκού μας, εἶπε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν συναδέλφους του, καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα εἰς τὸ παιδάριον. . . .

Ἀλλ' ὁ κόσμος αὐτὸς ἐτρελλάθη! ὁ ἓνας ἐκεῖ τραγωδεῖ τὴν ἰσχνὴν Ἀποκρέω ἐνὸς στιχουργοῦ, συντρίβων πρὸς τιμὴν τοῦ ἑνακούφιο Καρύδι. Ὁ ἄλλος χοροπηδᾷ ὡς Βακχίς ἢ μοῦσα τις μαγνητιζομένη. Ὁ ἄλλος πίνει εἰς ὑγείαν τοῦ φίλου του, ὅστις ἀπέθανε πέρυσιν, ὁ ἄλλος εἰς αἰωρίαν μνήμην ἐκείνου, μεθ' οὗ χορεύει παράπλευρος, καὶ τρίτος τις τοὺς ἐρωτᾷ, τί γίνονται οἱ Ἄγγλοι εἰς τὰς Ἰνδίας;

Ἐκεῖνος ἐνθουούμενος τὴν μακαρίτιδα μάμμην του κλαίει, ὁ ἄλλος ὑποθέτων, ὅτι γίνεται ὑπουργὸς ὑπόσχεται θέσεις καὶ διπλώ-

ματα εἰς τοὺς φίλους του, καὶ τρίτος τις φιλεῖ περιπαθῶς τὴν γενεῶσαν ὄψιν ἑνὸς βραχῆ, ἐκλαμβάνων αὐτὴν ὡς τὴν ῥοδόχρουν ὄψιν τῆς φίλης του. . .

Ὁ Ἀβδηρίτης δὲν ἔδιδεν προσοχὴν, εἰς ὅσα τὸν ἔλεγεν ὁ εὐτράπελος σύντροφός του· τὸ βλέμμα του ἠτένιζε μετὰ συμπαθείας, ὀλίγα βήματα μακρὰν τῶν ὁργίων, τὸ πλανώμενον βῆμα πενθηφερούσης τινὸς γυναικὸς, ἣτις ἐβάδιζεν πρὸς τὴν ἐρήμην τοῦ νεκροταφείου ὁδόν, ὠχροτέρα τῆς χειμερινῆς ἀνθοδέσμης τῆς, καὶ σιωπηλὴ ὡς τὸ μνήμα εἰς ὃ ἔμελλε νὰ τὴν καταθέσῃ!

— ὦ, ἔκραζεν, ἐξακολουθῶν νὰ τὴν ἀτενίζῃ, καὶ ἡ συνήθως σιωπικὴ φυσιογνομία του, κατέστη ὠχρὰ καὶ περίλυπος.

ὦ, πόσον ἀγαπῶ τὴν ἄγνωστον ταύτην γυναῖκα, ἣτις ἐνθυμεῖται τοὺς ἀποθαμμένους τῆς φίλης, καὶ φέρει ἀνθοδέσμας εἰς τὰ λησμονησμένα των μνήματα! ἐν δάκρυον δι' αὐτὴν συμπαθείας, καὶ περιφρονήσεως γέλωτας δὲν τοὺς οἰνοβαρεῖς τούτους!

— Ἐκατάλαβα, εἶπε τὸ Δαιμόνιον, ἰδὼν τὴν σκυθρωπότητα τοῦ Δεσπότη του, σήμερον εὕρισκεσαι εἰς τὰς παραδόξους ἐκείνας στιγμὰς σου, καθ' ὅς ὅλα τὰ βλέπεις ἀνάποδα· ἀλλ' ἐπειδὴ μοῦ κακοφαίνεται νὰ σὲ βλέπω νὰ τήκεσαι, θὰ σὲ κάμω νὰ εὐθυμήσῃς μετὰ τὴν θέαν ἑνὸς μαγνητιστοῦ τῶν Μουσῶν, τοῦ ὁποίου τὴν ἐμφάνισιν ἀνήγγειλον οἱ μεγάλοι συντάκται τῆς περιλημμένης Ἐλπίδος σου, καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ σου Λιδῶνος, χωρὶς διόλου, μὰ διόλου! νὰ τοὺς παρακαλέσῃ Θέλω νὰ εἶπω, Δέσποτα, διὰ τὸν μικρὸν ἐκείνον τοῦ Σκόκου συνάδελφον, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ γράψῃ ἓνα εἰς μάτην, εἰς μάτην πᾶσχει νὰ ψέγῃ μετὰ τὸ τρομερὸ κονδυλάκι του, ὅσα ἀρεσκομένη ἢ κοινὴ γνώμη ἐπιζητεῖ· καὶ ὅστις εἰζεύρων οἴκοθεν πῶς συνιστῶνται οἱ ἄσημοι μᾶς ἐλέγχει εἰς τὴν ὁποίαν συντάττει γελοιογραφίαν τοῦ ταλαιπώρου Ἀριστοφάνους, ὅτε ἠκολουθήσαμεν τὸ καλὸν του παράδειγμα.

— Ἄ, φιλέκδικο! αὐτὰ τὰ λέγεις ἐγγιγμένο κατὰκαρδὰ, διότι σὲ ἔβαλε νὰ κρατῇς τὴν λεκάνην.

— Χι, Χι, εἶναι ἀλήθεια· ἐκρατοῦσα τὴν λεκάνην, διότι αἱ συνδρομητρίαι μας εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀναγινώσκωσι τὸν Ἀριστοφάνην. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀχάριστος, καθὼς βλέπω, ποτὲ δὲν θὰ τοῦ γίνῃ πλέον αὐτὴ ἡ χάρις. Ἐπειτα δὲ ὠρκίσθησαν καὶ αὐταὶ εἰς τὸ πάθημά των, νὰ μὴν τὸν ἀναγνώσωσι πλέον, καὶ ἂν ἤθελεν ἀκόμη κάμει ἀκροστιχίδας σταυροειδεῖς εἰς τὸ ὄνομά των.

— Ὁ Ἀβδηρίτης εἰς ταῦτα ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς, καὶ ὁ μικρὸς Σατανᾶς ἐπιθυμῶν νὰ μεταβάλῃ τὸ μειδιάμα εἰς γέλωτα, ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ ἔγεινεν ἄφαντος.

Δὲν παρῆλθον ὀλίγαι στιγμαί, καὶ ἰδοὺ ἤρχισε νὰ πίπτῃ λεπτὴ βροχὴ, ἱκανὴ νὰ διαλύτῃ τοὺς κύκλους τῶν εὐωχούντων.

Τὸ θέαμα τότε ἦτο κωμικώτατον, καὶ ὁ Ἀβδηρίτης δὲν ἠδυνήθη

νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, βλέπων τὸν μὲν νὰ λαμβάνῃ ἐσπευσμένως τὸν τάπητά του καὶ νὰ φεύγῃ κεκαλυμμένος μετ' αὐτὸν, τὸν δὲ ρίπτοντα ἀποχαιρετισμοῦ βλέμμα εἰς τὴν νηστήσιμον τράπεζάν του καὶ δίδοντα φίλημα εἰς τὸ τελευταῖον του ὀστρακόδερμα, νὰ τρέχῃ καταρώμενος τὴν βροχὴν, διὰ νὰ προφθάσῃ τὸν ἄρπαγα τῆς οἰνοφιάλης του.

Ἐδῶ γυναῖκες μετ' ἠθιλάζοντα τέκνα εἰς τὴν ἀγκάλῃν ἔφρευγον πρὸ τῶν συζύγων των, οἵτινες εἰς τὸ πείσμα τῆς διακρίτου βροχῆς ἔμενον ὡς Σπαρτιάται ἐπὶ—τῆς φιάλης των. . . .

Ἐκεῖ ἀνασυρθεῖσαι ἐσθλῆτες ἐπρόδωσαν τὰ σεμνὰ κρινολῖνα των, καὶ μανδύαι καὶ Πελισιέ, καὶ Ῥαγγλάν ἐπροσφέροντο παρὰ τῆς ἵπποτικῆς νεολαίας εἰς τὰ φεύγοντα Μαλακὼφ' καὶ ἠκούοντο πανταχοῦ καὶ γέλωτες, καὶ κραυγαί, καὶ στεναγμοί, καὶ κωμικαὶ διαμαρτυρήσεις κατὰ τῆς βροχῆς, τοῦ ἀμαξηλάτου καὶ κατὰ τῆς Ἱερᾶς συνόδου, ἥτις δὲν ἐφρόντισε νὰ στήσῃ ἐκεῖ παραπήγματα.

Ὁ Ἀβδηρίτης, ἀγέλα ἔτι, ὅτε τὸ δαιμόνιον ἐμφανισθὲν, τῷ εἶπε, φιλικῶς μειδιῶν.

— Ἄ, τελοσπάντων κατώρθωσα νὰ γελάσῃς μετασχηματισθὲν εἰς βροχὴν, ἰδὼν ὅτι μόνον μειδιάμα οἴκτου εἶχες διὰ τὸν ἀστείον Ἀριστοφάνην μας.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ.

Παρήλθεν ἤδη καὶ ἡ τρίτη τριμηνία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν, καὶ πολλοὶ οὐδὲ λεπτοῦ συνδρομὴν εὐηρεστήθησαν νὰ πληρώσωσιν.

Ὅσοι λοιπὸν τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, παρακαλοῦνται ἐντὸς 10 ἡμερῶν νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς Κ. Κ. Ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ' ὧν θέλουν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.

Ἄλλως εἴμεθα ἠναγκασμένοι διὰ τῶν ἀνὰ χεῖρας μας ὑπογραφῶν των νὰ ζητήσωμεν τὸ δίκαιόν μας, διακόπτοντες συνάμα καὶ τοῦ φύλλου τὴν ἀποστολήν.

Ὁ Ἐκδότης